

Salo Flohr

narozen: 21. listopadu 1908, Rakousko-Uhersko,

zemřel: 18. července 1983, Moskva,

„Šachy, stejně jako láska jsou infekční v každém věku.“

Flohr se narodil jako jedno z osmi dětí chudé židovské rodiny, která před první světovou válkou volila útěk z místa na místo, až se její konečnou zastávkou stal Lipník nad Bečvou na Moravě. Z celé rodiny nakonec přežili jenom dva sirotkové - Salomon a jeho starší bratr. Flohr se tak stal československým občanem, roku 1933 mistrem Ústřední Jednota Českých Šachistů, dvakrát mistrem Československa (roku 1933 a 1936) a svou novou vlast také v letech 1930-1937 reprezentoval na pěti šachových olympiádách:

- roku 1930 v Hamburku, kde československé mužstvo skončilo páté,
- roku 1931 v Praze, kdy společně s Karlem Skaličkou, Karlem Opočenským, Karlem Gilgem a Josefem Rejčířem vybojoval **třetí místo**,
- roku 1933 ve Folkestone, kdy společně s Karlem Skaličkou, Karlem Opočenským, Karlem Treybalem a Josefem Rejčířem vybojoval **druhé místo**,
- roku 1935 ve Varšavě, kde československé mužstvo skončilo páté,
- roku 1937 ve Stockholmu, kde československé mužstvo skončilo opět páté,

Flohr vyhrál celou řadu mezinárodních turnajů. Roku 1937 jej kongres FIDE jmenoval kandidátem zápasu o titul mistra světa. Zápas s Alexandrem Aljechinem se měl hrát roku 1939, znemožnilo je však obsazení Československa Německem, kvůli kterému se Flohr stal opět uprchlíkem a vystěhoval se do Sovětského svazu, který pak reprezentoval až do konce své kariéry. Roku 1948 se již jako sovětský šachista probojoval do turnaje kandidátů, kde se však v roce 1950 dělil až o poslední tři místa. Titul mezinárodního velmistra mu byl udělen roku 1950. Mistrem světa se bohužel nikdy nestal.

Šachová historka

Jako dvacetiletý šachový novinář a zpravodaj pilně sledoval průběh veleturnaje v Berlíně 1928, navazoval styky s velmistry a vyzýval je k přátelským partiím.

„To je hezký mladý muž, že jste tak nebojácný,“ usmál se Tartakover smělosti neznámého.

„Ale jestlipak se nebudete bát hrát se mnou bleskové partie o pět marek?“

Flohr potřásl hlavou, jako že se nebude bát a hned už rozestavoval figurky. Hrál se, hrál a byl to kupodivu Tartakover, který když vyplatil soupeři 15 marek za první tři prohrané partie, pak ztratil chuť k dalším finančním ztrátám a odešel. Tomu se od srdce zasmáli Nimcovič a Spielmann a usedli na židli, kterou Tartakover opustil. Prohráli však i oni. O hodinu později i Réti. Po dalších dvou hodinách se stal obětí neznámého mladíka i velmistr Marshall a po něm Rubinstein. Od toho dne měl berlínský turnaj dvě části. Dopoledne hráli velmistři mezi sebou a večer se pokoušeli zdolat mladičkého Flohra.

Anglický šachový časopis „CHESS“ doprovodil referát z této události slovy:

„ Na konci týdne putovaly peněžní ceny některých vítězů turnaje do kapsy mladého reportéra z Prahy, který velmi ochotně půjčil jedné ze svých obětí potřebnou částku na zakoupení jízdenky domů!“